

Arrest

nr. 304 102 van 29 maart 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. VAN DER LINDEN
Steenweg op Antwerpen 48
2300 TURNHOUT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 september 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 augustus 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 februari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. VAN DER LINDEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekende partij komt op 21 november 2021 aan in België. Zij dient op 22 november 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 8 augustus 2023 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“WEIGERING VAN DE VLUCHTELINGENSTATUS EN WEIGERING VAN DE SUBSIDIAIRE BESCHERMINGSSTATUS

(..)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Pasjtoen, afkomstig uit Bandit (district Rodat, provincie Nangarhar). Toen u twee of drie jaar was verhuisde u naar Kaboel waar u sindsdien altijd heeft gewoond. In Kaboel woonde u samen met uw gezinsleden, uw paternale ooms en neven en uw nicht G. A. (...), voor wie u gevoelens had. Uw vader had een smartphonewinkel in Kaboel waar u ook werkte. Twee weken na de machtsovername vond het trouwfeest van een neef van uw vader plaats. Op de dag van het trouwfeest was u in de winkel van uw vader aan het werken toen uw vader u zei dat u naar huis moest gaan zodat u zich kon klaarmaken. Toen u thuiskwam was uw familie al vertrokken naar het feest. Enkel uw nicht G. A. (...), de dochter van uw oom A. (...), en haar moeder waren thuis. Uw nicht was al klaar en u ging naar haar toe omdat u uw liefde aan haar wilde verklaren. Toen u samen met haar in haar kamer zat en haar hand vasthad is haar moeder binnen gekomen. Uw nicht begon te schreeuwen. Haar moeder riep dat u de eer van haar dochter verpestte. U raakte in paniek waarna u het huis verliet. U belde uw vader, die ondertussen op het trouwfeest was, en vertelde wat er gebeurd was. Uw vader schold u uit en zei dat u naar hem toe moest gaan. Eens bij uw vader sloeg hij u 3 keer. Ondertussen waren uw nicht en haar moeder naar het trouwfeest gegaan, waar de moeder tegen haar zoon en man vertelde wat er gebeurd was. Zij zeiden dat ze u niet gerust zouden laten en dat ze u zouden slaan. U was daar niet bij maar uw vader vertelde dit achteraf tegen u. Die avond ging u naar het huis van een vriend. U vernam via uw moeder dat uw nicht verloofd was met haar maternale neef. U was daar echter niet van op de hoogte en dacht dat uw nicht u ook leuk vond. De moeder van G. A. (...) en haar broer F. (...) brachten de familie van de persoon aan wie uw nicht beloofd was op de hoogte van wat er gebeurd was waarop zij bij de taliban klacht indiende. Drie dagen na het incident zijn de taliban naar uw huis gekomen. Ze vroegen aan uw vader waar u was. Uw vader zei tegen de taliban dat het een privézaak was en dat jullie familie het onderling zou oplossen. De taliban zeiden dat uw familie het onderling kon oplossen maar dat u in hun gevangenis moest blijven tot er een oplossing gevonden was en totdat de aangifte ingetrokken zou worden. Toen u drie dagen na het incident naar de winkel van uw vader ging, werd u in de buurt van de winkel gearresteerd door vijf of zes talibanleden die uw laptop kapot sloegen en die u naar een detentiepost hebben gebracht. Ondertussen werden er ook dieven opgepakt door de taliban en naar de post gebracht, waar jullie samen opgesloten zaten. Omdat het de begintagen van de machtsovername was, was alles slecht geregeld. Er ontstond een gevecht in Charai waardoor de taliban naar daar vertrokken en de dieven de mogelijkheid hadden om het slot te breken. U vluchtte samen met de dieven en belde direct naar uw vader om te zeggen dat u gevlucht was. Uw vader zei dat u een groot probleem voor uzelf had gecreëerd en zei dat hij zijn vrienden zou sturen. Hij stuurde een vriend naar u en u vertrok samen met die vriend naar Jalalabad, waar u naar uw maternale oom ging. De tweede nacht dat u bij uw oom was, zijn de taliban langs gekomen bij hem. Ze zeiden dat ze op zoek waren naar u. Uw oom zei dat ze niet binnen konden komen omdat zijn vrouw en dochter er waren. De taliban zeiden dat ze op zoek zouden gaan naar u en dat ze uw oom ook zouden meenemen als ze u in zijn huis zouden vinden omdat hij een crimineel verborg. Uw oom belde naar uw vader en zei dat hij geen problemen voor zijn familie wilde creëren door u. Uw vader belde naar uw oom die in Zweden woont om te zeggen dat er een probleem was. Die oom kende mensensmokkelaars en uw oom nam de verantwoordelijkheid over u op omdat uw vader geen contact meer zou opnemen met u aangezien dit problemen kon veroorzaken. Uw oom bij wie u overnachtte was officier bij de luchtpolitie en kon u naar Pakistan brengen. Op 22 november 2021 verzocht u in België om internationale bescherming. Uw familie woont nog in Kaboel en is na het incident verhuisd naar een blok op 12 of 15 minuten rijden van het huis dat werd toegewezen aan uw oom. Uw oom A. (...) heeft na het incident een auto-ongeval gehad, waardoor hij nog steeds in coma ligt. Uw nicht woont nog in Kaboel, waar ze gepest wordt door haar moeder, haar broer en de persoon aan wie ze beloofd was. De oom bij wie u overnachtte in Jalalabad en die officier was bij de luchtpolitie is na uw vertrek vermist geraakt. Na uw vertrek is de taliban twee keer langs geweest bij u thuis om naar u te vragen. De eerste keer dat dit gebeurde was 7 maanden voor het persoonlijk onderhoud, de tweede keer was ongeveer 3 maanden voor het persoonlijk onderhoud. Uw vader zei dat hij niet wist waar u was en dat de taliban konden doen wat ze wilden als ze u vonden. Bij terugkeer vreest u de taliban omdat u voor hen een crimineel bent en van hen gevlucht bent. U vreest ook dat uw neef, de broer van uw nicht, u zal vermoorden. U verklaarde tot slot dat u niet kan terugkeren naar Afghanistan omdat u vroeger broeken en T-shirts droeg in Afghanistan en u muziek opsloeg. Ter staving van uw identiteit legde u uw taskara neer. Na het persoonlijk onderhoud bezorgde u nog vijf foto's waarop u te zien bent met uw neef F. (...), de broer van G. A. (...), en met de persoon aan wie uw nicht beloofd was.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van de onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst wordt uw algemene geloofwaardigheid ondermijnd door uw onaannemelijke verklaringen over uw leeftijd. Zo verklaarde u in België dat u in 2005 geboren zou zijn, waardoor u bij aankomst in België in november 2021 minderjarig geweest zou zijn (fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling, p. 1, p. 4; CGVS, p. 4). Net zoals op uw facebookaccount te lezen valt, verklaarde u in Roemenië daarentegen dat u geboren was in 2001 en dus meerderjarig was (brief Dublin Unit Romania d.d. 21 december 2021). Geconfronteerd daarmee verklaarde u dat u door uw vrienden aangemoedigd werd om in Roemenië foute gegevens te zeggen. Die uitleg volstaat in alle redelijkheid niet, aangezien men van een verzoeker om internationale bescherming kan verwachten dat hij in alle omstandigheden correcte informatie over zijn identiteit verstrekt. Bovendien verklaarde u op het Commissariaatgeneraal dat u in 2002 of 2003 verhuisd bent naar Kaboel, wat niet in overeenstemming te brengen is met het door u verklaarde geboortejaar 2005 (CGVS, p. 5). Tot slot bleek uit een leeftijdstest die u onderging in België dat u bij aankomst hier meerderjarig was (zie kennisgeving van de beslissing genomen naar aanleiding van een leeftijdsonderzoek door de Dienst Voogdij, d.d. 10 december 2021; CGVS, p. 5). Gelet hierop heeft u niet aannemelijk gemaakt in België als minderjarige te zijn aangekomen. U blijft desondanks volhouden dat u in 2005 geboren bent en dat u ten tijde van uw persoonlijk onderhoud dus 18 of 19 jaar geweest zou zijn. U gaat niet akkoord met het resultaat van de leeftijdstest en verwijst hiervoor naar uw taskara (CGVS, p. 4-5). Er kan echter geen enkele bewijswaarde gehecht worden aan deze taskara. U verklaarde immers dat u deze een jaar voor de machtsovername, toen het vorige regime nog aan de macht was, hebt aangemaakt (CGVS, p. 4). Later verklaarde u dat u deze taskara drie maanden voor de machtsovername hebt laten maken (CGVS, p. 24). Op deze taskara staat echter dat deze werd afgegeven op 18 januari 2022. Op dat moment was het talibanregime reeds meerdere maanden aan de macht en was u reeds in België waar u op 22 november 2021 om internationale bescherming verzocht. Geconfronteerd daarmee verklaarde u dat dat niet mogelijk is omdat dat een elektronische taskara is met een vingerafdruk en dat u het daar hebt aangemaakt (CGVS, p. 24). Deze uitleg is echter niet afdoende aangezien op de taskara duidelijk staat dat de afgiftedatum 18 januari 2022 was. Bovendien blijkt uit objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het administratief dossier toegevoegd is dat vervalste (identiteits)documenten gemakkelijk te verkrijgen zijn in Afghanistan. Daardoor hebben Afghaanse documenten een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse verzoeker. Gelet op het voorgaande wordt uw algemene geloofwaardigheid zeer ernstig ondergraven.

U stelde voorts dat u een vrees voor vervolging diende te koesteren omdat u verliefd was op uw nicht die beloofd was aan iemand anders en u betrapd werd door haar moeder toen u uw gevoelens voor haar bekend wilde maken. Er kan echter geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen hierover.

In de eerste plaats moet worden opgemerkt dat uw verklaringen over uw jarenlange gevoelens voor uw nicht weinig doorleefd overkomen. Toen u de kans kreeg te vertellen wat u leuk vond aan G. A. (...), kwam u niet veel verder dan te stellen dat ze een mooi figuur, een mooie uitstraling en een mooi gezicht had, dat jullie samen speelden en dat u veel over haar wist. Gevraagd wat u over haar kon vertellen omdat u veel over haar wist en veel tijd met haar spendeerde zei u enkel dat ze heel close wat met u, dat jullie thuis samen aten, dat jullie grappen maakten met elkaar en dat haar school zich 20 minuten van uw school bevond (CGVS, p. 13-14). Gevraagd om meer te vertellen over haar persoonlijkheid verklaarde u dat ze een simpele dame was die geen luxueuze wensen of hogere verwachtingen had en dat Afghaanse dames gewoon blij zijn dat ze eten krijgen, een man hebben en een rustig leven kunnen leiden. U stelde ook dat u haar door haar innerlijk van in het begin leuk vond. Nogmaals gevraagd om uit te weiden over haar innerlijk verklaarde u dat ze gewoon een normaal leven wilde en geen hogere verwachtingen had. Daarnaast at ze wat u graag at, ook graag mee. Als u uw huiswerk maakte, maakte zij ook haar huiswerk. Omdat jullie allebei jong waren had ze echter niet meer persoonlijkheid en kon u niet meer over haar innerlijk zeggen (CGVS, p. 15). Dat u ondanks verschillende aansporingen om meer te vertellen niet verder komt dan dergelijke banale verklaringen ondanks dat u verklaarde door haar innerlijk aangesproken te zijn, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw gevoelens voor G. A. (...).

Daarnaast kan niet het minste geloof gehecht worden aan uw beweerde liefdesverklaring en de daardoor ontstane problemen.

Zo heeft u allereerst niet aannemelijk gemaakt dat u ten tijde van uw beweerde liefdesverklaring en de hierop volgende problemen nog in Afghanistan zou geweest zijn. U verklaarde dat het trouwfeest, i.e. de dag waarop u uw liefdesverklaring deed, doorging na de machtsovername door de taliban, die op 15 augustus 2021 plaatsvond. U preciseerde dat er na de machtsovername een week passeerde en twee weken later vond het trouwfeest plaats. Drie dagen later werd u gearresteerd door de taliban, waarna u kon ontsnappen en naar Jalalabad trok, van waaruit u vertrok om Afghanistan te verlaten. In totaal verliet u zo'n vier à vijf dagen na het trouwfeest Afghanistan (CGVS, p. 11, p. 17). Dit zou betekenen dat u pas in september 2021 Afghanistan heeft verlaten. Deze beweringen zijn echter niet in overeenstemming met uw verklaring dat u vijf tot zes maanden onderweg was van Afghanistan naar België (CGVS, p. 9), waar u op 22 november 2021 om internationale bescherming verzocht. Deze beweringen zijn evenmin in overeenstemming met de door u op 29 augustus 2021 op facebook geplaatste foto waarop op de achtergrond een vervallen woning te zien is met tags in Latijns schrift. In de begeleidende commentaren vraagt iemand waar deze foto genomen is, waarop u antwoordt dat dit in Bosnië was. Gelet op het voorgaande kan u nooit na de machtsovername door de taliban

in Kaboel zijn geweest, waardoor er evenmin geloof gehecht kan worden aan de door u beweerde liefdesverklaring en hieraan verbonden problemen.

Aansluitend hierbij kan opgemerkt worden dat het hoogst eigenaardig overkomt dat u weliswaar beweerde dat u gezocht werd door de broer van uw nicht, F. (...), maar dat ene F. K. H. (...), die opvallend sterk lijkt op de F. (...) die op de door u neergelegde foto's te zien is, de vermelde foto d.d. 29 augustus 2021 en ook nog door u later gepubliceerde foto's lijkt. Nochtans zou u vrezen dat hij u vermoordt of met u afrekent en beweerde u dat hij op zoek naar u is (CGVS, p. 10, p. 12, p. 23).

De ongeloofwaardigheid van uw relaas wordt verder bevestigd door verschillende inconsistenties en incoherenties. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat, nadat u door de moeder van uw nicht was betrupt u direct naar uw vader in de winkel ging. Daar vertelde u hem wat er gebeurd was, waarna jullie naar het huwelijksfeest gingen (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal verklaarde u daarentegen dat u naar uw vader ging, die reeds op het trouwfeest was, en dat hij u naar een park meenam waar hij u sloeg. Ofschoon u van plan was om naar het trouwfeest te gaan, bent u die dag zelf niet op het trouwfeest geweest (CGVS, p. 19). Deze verklaringen stemmen uiteraard niet met elkaar overeen. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u ook nog dat, toen jullie op het trouwfeest waren, de moeder van uw nicht haar zoon riep om hem te vertellen wat er gebeurd was. Uw vader zag dat het probleem groter werd toen uw neef klacht neerlegde tegen u bij de taliban waarna hij u naar een vriend van hem stuurde (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal verklaarde u daarentegen, zoals aangehaald, nooit op het trouwfeest geweest te zijn en voegde u hieraan toe dat u pas nadat u bij uw vriend was blijven slapen vernam dat de familie aan wie uw nicht beloofd was – dus niet uw neef –, klacht tegen u had ingediend: pas toen u de volgende dag terug naar huis wilde gaan, zei uw vader dat u niet mocht komen omdat er een klacht ingediend was (CGVS, p. 11, p. 19-20). Deze incoherenties zetten de geloofwaardigheid van uw beweringen extra op de helling.

Ook uw verklaringen over uw arrestatie door de taliban zijn incoherent. Zo verklaarde u eerst dat u na uw arrestatie 5 of 6 uur op hun post hebt doorgebracht (CGVS, p. 11). Later verklaarde u twee keer dat u één nacht bij de taliban doorbracht (CGVS, p. 17). Even later beweerde u dan weer dat de taliban u in de namiddag rond 12 uur oppakten en dat u daar niet hebt overnacht maar daar slechts een uur was (CGVS, p. 21). Ook deze verklaringen kunnen bezwaarlijk consistent genoemd worden, temeer daar uw ontsnapping uit de gevangenis van de taliban onaannemelijk overkomt. Dat de taliban enkele dieven zouden opgepakt hebben, dat ze hen meteen alleen zouden achtergelaten hebben omdat ze nog andere mensen moesten gaan oppakken, dat de dieven, die merkwaardig genoeg nog steeds gemaskerd zouden geweest zijn, er quasi onmiddellijk in geslaagd zouden zijn om het slot van jullie cel te openen en dat u na uw arrestatie nog een gsm op zak gehad zou hebben waardoor u na uw ontsnapping naar uw vader kon bellen (CGVS, p. 21), is immers een onwaarschijnlijke gang van zaken.

Verder waren uw verklaringen over de hierna door de taliban georganiseerde zoektocht naar u inconsistent. Zo verklaarde u aanvankelijk dat ze vier of vijf keer langs geweest zijn, waarvan 2 keer na uw vertrek. Ze zouden één keer zijn gekomen toen u in Turkije was en één keer toen u hier was (CGVS, p. 22). Even later verklaarde u echter dat de eerste keer dat ze na uw vertrek kwamen ongeveer 7 maanden voor uw persoonlijk onderhoud was – toen u dus reeds in België was – en dat de tweede keer ongeveer 3 maanden voor uw persoonlijk onderhoud was (CGVS, p. 22-23). Aan de bezoeken van de taliban sinds uw vertrek kan bijgevolg evenmin geloof gehecht worden.

Tot slot is het opmerkelijk dat uw familie ondanks uw beweerde problemen met uw neef en uw ooms klaarblijkelijk nog contact heeft met uw nicht. Hoewel u verklaarde dat jullie families sinds het incident van elkaar gescheiden zijn, wist u immers dat uw nicht gepest wordt door haar moeder, haar broer en de persoon aan wie ze beloofd is omdat de vrouwen van uw familie, vooral uw zus, er nog vaak naartoe gaan (CGVS, p. 23). Dat doet de wenkbrauwen fronsen aangezien uw ooms soms tegen uw vader zouden zeggen dat ze zijn dochter, i.e. uw zus, zullen meenemen door wat zijn zoon, i.e. u, gedaan heeft (CGVS, p. 12). Toch zou uw zus volgens u niet op de hoogte zijn van wat u gedaan heeft (CGVS, p. 23). Het is weinig aannemelijk dat uw vader ondanks de dreigementen van de ooms uw zus niet zou beletten om naar uw nicht te gaan of dat hij haar niet minstens zou waarschuwen voor het mogelijke gevaar.

Gelet op het geheel van bovenstaande motieven kan er aan uw asielrelaas niet het minste geloof gehecht worden.

Betreffende uw bewering dat uw maternale oom officier bij de luchtpolitie zou geweest zijn en vermist zou zijn (CGVS, p. 12) kan verwezen worden naar de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) waaruit blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. Ook familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde

redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalde geen dergelijke zaken aan. U haalde in verband met de beweerde werkzaamheden van uw oom immers nergens een persoonlijke vrees aan: u verklaarde immers enkel familieleden en de taliban te vrezen ten gevolge van uw liefdesverklaring en de hiermee gelinkte ontsnapping uit de talibancel (CGVS, p. 12), waaraan zoals hierboven uiteengezet werd, geen geloof kan gehecht worden. Bovendien gaat het goed met uw familie (CGVS, p. 12). Het loutere feit dat u mogelijk een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF is dan ook onvoldoende om een nood aan internationale bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanist

an_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde

van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, §28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §75 en §92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd

Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseerd punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian

developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanist_an_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsvername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsvername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsvername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsvername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uw advocaat merkt op dat u door uw verblijf in het westen als verwesterd beschouwd zou kunnen worden (CGVS, p. 24-25).

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsvername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor

vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U, die nog steeds praktiserende moslim bent (CGVS, p. 8), dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke. Verder dan een verwijzing maken naar het feit dat u vroeger broeken droeg in Afghanistan, naar buiten ging met een T-shirt en muziek opsloeg, kwam u niet (CGVS, p. 13). In dit verband moet erop gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, i.v.m. bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. U toont op geen enkele manier aan dat uw kleding of het feit dat u muziek beluisterde/beluistert deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor uw identiteit of morele integriteit dat er van u niet mag verwacht worden dat u dit opgeeft indien u hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Bovendien dient hieraan volledigheidshalve nog te worden toegevoegd dat u te zien bent in traditionele Afghaanse kleren op de foto's die u bezorgde van u samen met uw neven.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De documenten die u neerlegde kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Zoals eerder uitgelegd kan er geen bewijswaarde gehecht worden aan uw taskara. De foto's waarop u te zien bent met uw neef en de persoon aan wie uw nicht beloofd is bieden onvoldoende ondersteuning voor uw asielrelaas (CGVS, p. 24), aangezien documenten, om bewijskrachtig te zijn, moeten kaderen in een geloofwaardig relaas, wat hier niet het geval is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) van artikel 1 van de Conventie van

Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, van artikel 3 EVRM, en van de motiveringsplicht in samenhang met het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoekende partij voegt bij het verzoekschrift geen bijkomende stukken.

2.2.2. De verwerende partij maakt op 11 maart 2024 een aanvullende nota (rechtsplegingsdossier stuk 8) over.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te analyseren. De commissaris-generaal heeft bij aanvullende nota van 11 maart 2024 ook de beschikbare objectieve landeninformatie inmiddels geactualiseerd en aangevuld.

Het betoog in het verzoekschrift waar verzoekende partij meent dat er onvoldoende gedetailleerde en betrouwbare informatie zou zijn om de nood aan internationale bescherming te kunnen beoordelen kan gelet op voorgaande niet anders doen besluiten.

2.3.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij deze motieven kent en aan inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.5. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekende partij in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus voorts integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is te dezen dan ook niet aan de orde.

2.3.6. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet

2.3.6.1. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekende partij geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Verzoekende partij stelt in essentie Afghanistan ontvlucht te zijn omdat zij verliefd was op haar nicht die beloofd was aan iemand anders en zij betraapt werd door de moeder van haar nicht toen zij haar gevoelens voor haar nicht bekend wilde maken. Er werd klacht tegen haar ingediend bij de taliban, die haar arresteerden. Zij kon evenwel ontsnappen waarna zij Afghanistan ontvluchtte.

Aangaande het vluchtrelaas stelt de commissaris-generaal vast:

- dat verzoekende partij zich onterecht voordoot als minderjarige wat de algemene geloofwaardigheid ondermijnt;
- dat haar verklaringen over haar gevoelens voor haar niet weinig doorleefd voorkomen, wat afbreuk doet aan de geloofwaardigheid ervan;
- dat haar verklaringen dat de beweerde liefdesverklaring en de daarop volgende problemen zich hebben voorgedaan na de machtsovername door de taliban niet stroken met het tijdstip waarop zij Afghanistan verlaten heeft waardoor aan deze liefdesverklaring en de daaraan verbonden problemen geen geloof gehecht kan worden;
- dat haar neef F. (broer van haar nicht) zaken op het Facebookprofiel van verzoekende partij *likt*, wat niet strookt met de bewering dat haar neef haar zou zoeken;
- dat verzoekende partij diverse inconsistente en incoherente verklaringen aflegt over kernelementen van haar relaas, met name over het al dan niet aanwezig geweest zijn op het trouwfeest, wie klacht tegen haar had ingediend, hoelang haar arrestatie duurde, alsook de onaannemelijke gang van zaken inzake haar ontsnapping;
- dat verzoekende partij inconsistente verklaringen aflegt omtrent de door de taliban georganiseerde zoektocht naar haar;
- dat het niet aannemelijk is dat haar familie nog contact heeft met haar nicht;
- dat uit objectieve landeninformatie blijkt dat het feit familielid te zijn van een voormalig ANSF-lid *an sich* niet afdoende is om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken en verzoekende partij geen concrete gegevens aanbrengt waaruit kan blijken dat zij alsnog omwille daarvan gevisieerd wordt.

Wat betreft de door de verzoekende partij neergelegde documenten wordt voorts nog gemotiveerd:

“De documenten die u neerlegde kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Zoals eerder uitgelegd kan er geen bewijswaarde gehecht worden aan uw taskara. De foto’s waarop u te zien bent met uw neef en de persoon aan wie uw nicht beloofd is bieden onvoldoende ondersteuning voor uw asielaas (CGVS, p. 24), aangezien documenten, om bewijskrachtig te zijn, moeten kaderen in een geloofwaardig relaas, wat hier niet het geval is.”

2.3.6.2. Verzoekende partij bekritiseert vooreerst de betrouwbaarheid van de medische test inzake het leeftijdsonderzoek.

De Raad stelt evenwel vast dat blijkens de stukken van het administratief dossier de commissaris-generaal op goede gronden tot de bevinding is gekomen dat verzoekende partij duidelijk geprobeerd heeft om de asieliinstanties te misleiden aangaande haar leeftijd en te doen geloven dat zij minderjarig is. Zo blijkt dat verzoekende partij als geboortedatum (...) oktober 2005 opgaf, wat zou betekenen dat zij op het ogenblik van het doen van haar verzoek om internationale bescherming (22 november 2021) 16 jaar is. De medische test die werd uitgevoerd op 6 december 2021 wijst echter uit dat verzoekende partij *“op datum van 06.12.2021 een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar, waarbij 20,8 jaar met een standaarddeviatie van 2,5 jaar een goede schatting is. (...)”*. De Raad stelt verder vast dat verzoekende partij met haar in het verzoekschrift ontwikkeld betoog geheel voorbij gaat aan de verdere pertinente motivering in de bestreden beslissing waar de commissaris-generaal vaststelt dat verzoekende partij op haar Facebookprofiel een ander geboortjaar hanteert, met name 2001, hetgeen ook correspondeert met het geboortjaar dat zij opgaf in Roemenië en waaruit blijkt dat zij wel degelijk meerderjarig is. Haar betoog dat zij in Roemenië een andere leeftijd had opgegeven op aanraden van anderen doet aan voormelde vaststelling geen afbreuk, dit temeer zij stelde haar Facebookprofiel al in 2014 te hebben aangemaakt, en dus ruim voor haar vlucht uit Afghanistan (CGVS, Notities persoonlijk onderhoud (NPO, 12 mei 2023, p. 9). Eveneens gaat verzoekende partij met haar betoog compleet voorbij aan de pertinente motivering dat haar voorgehouden minderjarigheid (geboren in 2005) hoegenaamd niet in overeenstemming te brengen is met haar verklaring dat zij in 2002 of 2003 naar Kaboel verhuisd is toen zij 2 à 3 jaar was (CGVS, NPO, 12 mei 2023, p. 5). Uit haar handelen, waaruit overduidelijk blijkt dat verzoekende partij er niet voor terugdeinst om niet de waarheid te spreken over haar werkelijke leeftijd, kan wel degelijk besloten worden dat verzoekende partij in België bewust getracht heeft de asiendiensten te misleiden door zich onterecht als minderjarige voor te doen. Zoals de commissaris-generaal evenzeer pertinent motiveert, kan verzoekende partij niet dienstig verwijzen naar de door haar voorgelegde taskara om de door haar voorgehouden leeftijd voor waar aan te nemen. Zoals de commissaris-generaal pertinent motiveert: *“Er kan echter geen enkele bewijswaarde gehecht worden aan deze taskara. U verklaarde immers dat u deze een jaar voor de machtsovername, toen het vorige regime nog aan de macht was, hebt aangemaakt (CGVS, p. 4). Later verklaarde u dat u deze taskara drie maanden voor de machtsovername hebt laten maken (CGVS, p. 24). Op deze taskara staat echter dat deze werd afgegeven op 18 januari 2022. Op dat moment was het talibanregime reeds meerdere maanden aan de macht en was u reeds in België waar u op 22 november 2021 om internationale bescherming verzocht. Geconfronteerd daarmee verklaarde u dat dat niet mogelijk is omdat dat een elektronische taskara is met een vingerafdruk en dat u het daar hebt aangemaakt (CGVS, p. 24). Deze uitleg is echter niet afdoende aangezien op de taskara duidelijk staat dat de afgiftedatum 18 januari 2022 was. Bovendien blijkt uit objectieve informatie waarover*

het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het administratief dossier toegevoegd is dat vervalste (identiteits)documenten gemakkelijk te verkrijgen zijn in Afghanistan. Daardoor hebben Afghaanse documenten een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse verzoeker.” Niet alleen legt verzoekende partij met de op de taskara vermelde afgiftedatum tegenstrijdige verklaringen af zonder daarvoor een aannemelijke verklaring te kunnen geven, maar wijst de commissaris-generaal er ook terecht op dat uit objectieve landeninformatie blijkt dat vervalste identiteitsdocumenten gemakkelijk te verkrijgen zijn in Afghanistan.

Met haar betoog dat de bewijswaarde van haar taskara zonder meer in twijfel wordt getrokken, gaat de verzoekende partij geheel voorbij aan de pertinente overwegingen van de commissaris-generaal die steun vinden in het administratief dossier. Gelet op de relatieve bewijswaarde van de voorgelegde taskara, volstaat dit document op zich niet om de relevante elementen van het vluchtrelaas van de verzoekende partij (waaronder haar voorgehouden minderjarige leeftijd) geloofwaardig te bevinden. Uit eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de voorgelegde taskara tevens aan een feitelijke, concrete beoordeling is onderworpen in het licht van de vaststellingen inzake het leeftijdsonderzoek, de verklaringen van verzoekende partij en de objectieve landeninformatie met betrekking tot Afghaanse documenten en niet zonder meer als vervalst wordt afgedaan.

Verzoekende partij voert, hoewel zij gelet op haar betoog blijft voorhouden jonger te zijn, geen dienstige argumenten aan ter weerlegging van de vaststelling dat zij doelbewust de asielinstanties trachtte te misleiden. In zoverre zij wijst op algemene informatie en hieruit afleidt dat er ernstige problemen zouden zijn betreffende het leeftijdsonderzoek waaraan zij *in concreto* werd onderworpen, dient nog te worden opgemerkt dat verzoekende partij de beslissing van de Dienst Voogdij inzake haar leeftijdsbepaling thans niet kan aanvechten of betwisten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, gezien dit niet de wettelijke voorziene beroepsmogelijkheid is. Verzoekende partij had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd zij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij, zoals opgenomen in het administratief dossier. Zo zij werkelijk de mening toegedaan was dat er een probleem was met haar leeftijdsonderzoek, kon aldus worden verwacht dat zij dit zou hebben aangekaart via de geëigende weg. Verzoekende partij heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten.

Verzoekende partij beticht het CGVS verder weliswaar van partijdigheid en vooringenomenheid, doch zij reikt geen elementen aan die deze – nochtans ernstige – aantijging kunnen onderbouwen. Uit het loutere gegeven dat het CGVS vaststelt dat verzoekende partij oneerlijk is geweest over haar leeftijd, hetgeen een pertinente overweging is in de beoordeling van haar nood aan internationale bescherming nu dit – hoewel zeker niet doorslaggevend – wel een negatieve indicatie vormt inzake de algehele geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas, kan namelijk in het geheel niet worden afgeleid dat het CGVS vooringenomen zou zijn begonnen aan het gehoor en het onderzoek van haar verzoek om internationale bescherming. Voor het overige brengt verzoekende partij geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat haar verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

2.3.6.3. De Raad wijst er verder op dat de motieven van de bestreden beslissing als geheel moeten gelezen worden. Waar één motief mogelijks onvoldoende draagkrachtig is om tot het besluit te komen dat het vluchtrelaas van verzoekende partij ongeloofwaardig is, is dat anders wanneer de motieven samen gelezen worden.

Verzoekende partij wijst erop dat zij het moeilijk vond om haar gevoelens voor haar nicht ten overstaan van vreemden bloot te leggen als verklaring waarom haar antwoorden op de vragen over haar jarenlange gevoelens voor haar nicht weinig doorleefd overkomen, doch de Raad stelt vast dat deze *postfactum* verklaring hoegenaamd geen steun vindt in de stukken van het administratief dossier. Immers blijkt op lezing van het gehoorverslag dat verzoekende partij – toen werd doorgevraagd over haar nicht en de reden waarom zij door diens innerlijk aangetrokken was – op geen enkel moment aangaf dat zij daarover niet graag praatte ten overstaan van derden. Integendeel, er blijkt dat verzoekende partij daaromtrent ruime, doch vage en weinig doorleefde verklaringen aflegde. Er kan op lezing van haar antwoorden geenszins blijken dat verzoekende partij zich geremd voelde om te antwoorden.

De Raad stelt verder op lezing van het gehoorverslag vast dat verzoekende partij verklaarde altijd samen met haar nicht in één huis gewoond te hebben, samen opgegroeid te zijn en dat zij reeds vijf jaar verliefd was op haar nicht (CGVS, NPO, 12 mei 2023, p. 13). Ondanks haar verdere verklaring veel te weten over haar nicht, komt verzoekende partij, wanneer haar gevraagd wordt om daarover meer te vertellen, niet verder dan zeer

vage verklaringen: *“Ze was heel close met mij, thuis zat zij aan het eten samen met mij, we maakten grappen met elkaar. Haar school was 20 minuten van mijn school. Ik ging met haar mee naar school en ging dan naar mijn school. Naast een goede relatie als neef en nicht was er ook liefde.”* Verzoekende partij slaagt er evenmin in iets meer concreet te vertellen over het karakter van haar nicht en beperkte zich tot de stelling dat zij geen luxewensen had of hoge verwachtingen alsook de stelling dat Afghaanse dames gewoon blij zijn dat zij eten krijgen en een man hebben en een rustig leven kunnen leiden, wat evenwel niet meer is dan een persoonlijke opvatting van verzoekende partij over Afghaanse vrouwen in het algemeen. Daarmee laat verzoekende partij evenwel na het persoonlijke karakter van haar nicht specifiek te duiden. Haar antwoord dat haar nicht nog jong was en derhalve geen grote innerlijkheid had wanneer nogmaals wordt gevraagd om iets meer te vertellen over het innerlijk van haar nicht, kan geenszins verklaren waarom verzoekende partij dermate in gebreke blijft ook maar enige doorleefde verklaring af te leggen over het karakter van haar nicht. Zelfs aangenomen dat haar nicht nog jong was, dan nog is er sprake van specifieke karaktereigenschappen waarvan redelijkerwijze verwacht mag worden dat verzoekende partij, die stelde al vijf jaar verliefd te zijn en steeds te hebben samengewoond met haar nicht en samen te zijn opgegroeid, deze meer concreet kan beschrijven. De Raad kan de commissaris-generaal geheel volgen in zijn motivering aangaande de weinig doorleefde verklaringen over haar jarenlange gevoelens voor haar nicht en het besluit dat: *“Dat u ondanks verschillende aansporingen om meer te vertellen niet verder komt dan dergelijke banale verklaringen ondanks dat u verklaarde door haar innerlijk aangesproken te zijn, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw gevoelens voor G.A.(..).”*

De Raad kan verzoekende partij verder niet volgen dat er sprake was van *“onduidelijkheden”* over het tijdstip van haar vertrek uit Afghanistan die zouden moeten uitgeklaard geworden zijn door de commissaris-generaal. Immers, zoals de commissaris-generaal pertinent motiveert, verklaarde verzoekende partij dat haar voorgehouden liefdesverklaring en de daarop volgende problemen zich hebben voorgedaan na de machtsovername van de taliban (CGVS, NPO, 12 mei 2023, p. 10). Deze machtsovername deed zich voor op 15 augustus 2021 hetgeen inhoudt dat verzoekende partij na die datum zich nog op Afghaans grondgebied bevond. Zoals de commissaris-generaal verder terecht overweegt, blijkt uit de tijdslijn die uit de verdere verklaringen van verzoekende partij naar voren komt (CGVS, NPO, 12 mei 2023, p. 11 en 17) dat verzoekende partij Afghanistan pas verlaten heeft in september 2021. Dit strookt evenwel geenszins met haar verklaringen dat zij vijf tot zes maanden onderweg was naar België, waar zij in november 2021 is aangekomen. Evenmin strookt dit met de door verzoekende partij op Facebook op 29 augustus 2021 geposte foto waaruit duidelijk blijkt dat zij zich op dat moment al buiten Afghanistan bevond, blijkens haar commentaar meer bepaald in Bosnië (administratief dossier, map *Landeninformatie*, stuk 3 Screenshots Facebookprofiel: *“Zondag 29 augustus 2021 om 17:53: Ik ben in Bosnië”*). De commissaris-generaal besluit dan ook terecht dat *“Gelet op het voorgaande kan u nooit na de machtsovername door de taliban in Kaboel zijn geweest, waardoor er evenmin geloof gehecht kan worden aan de door u beweerde liefdesverklaring en hieraan verbonden problemen.”* Zoals duidelijk blijkt heeft verzoekende partij geen coherente verklaringen afgelegd over het tijdstip van de door haar voorgehouden problemen met het tijdstip van haar vertrek uit Afghanistan.

De Raad wijst er verder op dat de verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal zijn beslissing niet mag steunen op incoherente of tegenstrijdige verklaringen waarmee hij verzoekende partij voorafgaand aan het treffen van de bestreden beslissing niet heeft geconfronteerd. Geen enkele rechtsregel schrijft immers voor dat de commissaris-generaal de verzoekende partij vooraf moet confronteren met de elementen op grond waarvan de bestreden beslissing zal worden genomen, noch voorziet enige rechtsregel in een sanctie in geval werd nagelaten de asielzoeker te confronteren met de incoherente verklaringen die verzoekende partij heeft afgelegd. De Raad wijst op artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2003) en benadrukt dat in het verslag aan de Koning bij dit koninklijk besluit uitdrukkelijk wordt gesteld dat dit artikel de commissaris-generaal niet belet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee een verzoeker om internationale bescherming niet werd geconfronteerd. Bovendien heeft verzoekende partij hoe dan ook door middel van de bestreden beslissing kennis genomen van de motivering van de commissaris-generaal waarbij wordt aangestipt dat zij door het instellen van voorliggend beroep met volle rechtsmacht voor de Raad de mogelijkheid gehad heeft om op deze weigeringsmotieven met concrete argumenten te reageren, hetgeen zij evenwel nalaat te doen. Zij slaagt er bijgevolg geenszins in deze pertinente motivering, die steun vindt in het administratief dossier, en die terecht doet besluiten tot de ongeloofwaardigheid van de voorgehouden feiten, te ontkrachten.

2.3.6.4. De Raad stelt vast dat verzoekende partij er geenszins in slaagt de motivering in de bestreden beslissing waarom haar vluchtrelaas ongeloofwaardig is in een ander daglicht te plaatsen. Deze motivering is pertinent en vindt steun in het administratief dossier. Zij volstaat om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan haar vermeende problemen met en vrees ten aanzien van de taliban.

Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog voorhoudt dat blijkt dat haar vluchtrelaas in grote lijnen geloofwaardig is en haar het voordeel van de twijfel moet worden gegeven, stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat het relaas nauwgezet werd geanalyseerd teneinde te kunnen oordelen of de voorgehouden feiten op waarheid berusten. De commissaris-generaal concludeerde om bovenstaande redenen terecht dat het asielrelaas in kwestie een ongeloofwaardig karakter kent waardoor enige twijfel niet aan de orde is.

2.3.6.5. In zoverre in het verzoekschrift wordt gewezen op een vrees wegens (gepercipieerde) verwestering, wijst de Raad op hetgeen volgt.

Anders dan wat verzoekende partij ter terechtzitting voorhoudt, met name dat er onvoldoende beschikbare bronnen zijn inzake de situatie van terugkeerders uit het Westen, moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, kan uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben vertoefd zou (kunnen) volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer naar Afghanistan. Immers, uit de voorliggende informatie blijkt dat niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert als verwesterd zal worden beschouwd en dat de vraag of een Afghaan verwestering wordt toegeschreven afhankelijk is van individuele elementen. Bovendien blijkt voorts uit de landeninformatie niet dat voor alle Afghanen aan wie een verwestering wordt toegeschreven, een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan worden aangenomen. Het bestaan van een eventuele nood aan internationale bescherming op deze grond moet dan ook individueel en *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

In casu dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoekende partij nalaat *in concreto* aan te tonen dat zij dermate verwesterd is en/of als dusdanig zal worden gepercipieerd bij terugkeer naar Afghanistan dat zij omwille hiervan bij een terugkeer zal worden geviséerd en/of worden vervolgd.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij gedurende de procedure ter behandeling van haar verzoek om internationale bescherming geen concrete elementen of aanwijzingen aanreikte dat zij bij een eventuele terugkeer uit Europa door haar familie of haar lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in haar hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden noch blijkt uit haar verklaringen dat zij voor haar vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat zij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoekende partij Afghanistan verliet omwille van problemen met de taliban in haar hoofde, blijkt niet dat zij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of haar lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geviséerd door de taliban, laat staan dat haar vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of verzwarend zou zijn. Door verzoekende partij wordt niet de minste concrete informatie bijgebracht, die op haar persoonlijke situatie betrekking heeft, waaruit een verregaande verwestering blijkt en/of waaruit blijkt dat zij gezien zal worden als zijnde een ongelovige en/of besmet door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Met haar – overigens blote – betoog ter terechtzitting dat zij geïntegreerd en verwesterd is, slaagt verzoekende partij er geenszins in de desbetreffende motivering in de bestreden beslissing te ontcrachten: *“In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uwkomst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U, die nog steeds praktiserende moslim bent (CGVS, p. 8), dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke. Verder dan een verwijzing maken naar het feit dat u vroeger broeken droeg in Afghanistan, naar buiten ging met een T-shirt en muziek opsloeg, kwam u niet (CGVS, p. 13). In dit verband moet erop gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, i.v.m. bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. U toont op geen enkele manier aan dat uw kleding of het feit dat u muziek beluisterde/beluistert*

deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor uw identiteit of morele integriteit dat er van u niet mag verwacht worden dat u dit opgeeft indien u hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Bovendien dient hieraan volledigheidshalve nog te worden toegevoegd dat u te zien bent in traditionele Afghaanse kleren op de foto's die u bezorgde van u samen met uw neven.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

2.3.6.6. Er dient verder te worden opgemerkt dat, zoals op gerechtvaardigde wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, de precaire sociaal-economische situatie in Afghanistan te dezen geen aanleiding kan geven tot de toekenning van internationale bescherming.

Dient in dit kader immers te worden verwezen naar Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 en meer specifiek naar de hierin opgenomen overweging 35 die bepaalt: *"Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt".* De sociaal-economische omstandigheden in Afghanistan dienen als een gevaar beschouwd te worden zoals omschreven in voormelde overweging. Dient tevens te worden gewezen op artikel 6 van voormelde Kwalificatie richtlijn, waarin wordt bepaald dat als actoren van vervolging of ernstige schade kunnen worden aangemerkt: *"a) de staat; b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in de punten a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in artikel 7 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade."*

Uit voormelde overweging 35 en voormeld artikel 6 van de Kwalificatie richtlijn blijkt dat de Europese wetgever de toepassing van internationale bescherming heeft willen beperken tot die gevallen waarin de vervolging of de ernstige schade waaraan de betrokkene in zijn land van herkomst wordt onderworpen voortvloeit uit de gedragingen, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van derden. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet kan er, zoals dit eveneens blijkt uit een lezing van het arrest *M'Bodj* van het Hof van Justitie (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35) en zoals dit ook als standpunt wordt ingenomen in de *EUAA Country Guidance* van januari 2023, aldus slechts sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de directe of indirecte verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of van één van de andere in artikel 48/5 vermelde actoren wordt aangetoond (zie ook: RvS 20 oktober 2014, beschikking nr. 10.864). In dit kader wordt in er in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd dat uit de beschikbare landeninformatie evenwel niet blijkt dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan (overwegend) zou worden veroorzaakt door gedragingen of nalatigheid, laat staan door gedragingen of nalatigheid van opzettelijke en intentionele aard, van de taliban of enige andere actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt dat uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie blijkt dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. De huidige precaire socio-economische situatie en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren.

Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben. Uit het geheel van de beschikbare informatie kan dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt uit niets dat verzoekende partij in deze context op specifieke en persoonlijke wijze zou (riskeren te) worden geviséerd of dat zij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoekende partij laat na enigszins aan te tonen dat zij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op

intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften.

2.3.6.7. Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de voormelde wet kan worden toegekend.

2.3.6.8. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Opdat aan verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Door de commissaris-generaal wordt er in dit verband evenwel op gewezen, en omstandig gemotiveerd, dat, na grondige analyse van de beschikbare informatie, er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Immers blijkt dat sedert de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers sterk is afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden, is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt en keerden veel interne ontheemden gelet op de stabielere veiligheidssituatie terug naar hun regio. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoekende partij woont sinds de leeftijd van 2 à 3 jaar in Kaboel. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 en van de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023.

Verzoekende partij brengt *in casu* met haar in het verzoekschrift ontwikkelde theoretisch betoog en de loutere verwijzing naar algemene landeninformatie geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. De Raad stelt vast dat verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, zij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en zij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast

dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.5. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend vierentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER